

ES PEDRIS LLARG

Núm. 34
TRIMESTRAL
Desembre
1995

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR/ESCLANYÀ

EDITORIAL

Ja tornen a arribar les festes de Nadal. Gairebé sense adonar-nos-en ha passat un altre any. Per a molts és el moment de fer balanç del que ha estat l'any. Balanç més positiu per a uns que per a altres, però, en tot cas, hem d'encarar l'any 1996 amb empena i il·lusió. No s'hi val a adormir-se sobre els llorers ni tampoc ser fatalistes i dir "el que hagi de ser serà". Podem creure en el destí, evidentment, però cal tenir en compte que val la pena lluitar i treballar perquè en el futur, fins i tot en l'immediat, les coses vagin millor, ens vagin millor que en el present, i és important pensar que així serà.

Aquest és el primer any que em dirigeixo per Nadal a tots vosaltres, begurencs, en la meua condició d'alcalde. El 1995 ha estat per a mi un any realment gratificant i que recordaré amb alegria: he assolit l'alcaldia amb el suport majoritari dels begurencs, alhora, he estat pare per primer cop. La felicitat a nivell personal que m'ha reportat tot això és la que us desitjo a tots els begurencs per al proper any. Com he dit, m'agradaria que entréssim al 1996 amb il·lusió i empena, però el meu principal desig és que tots els begurencs puguem gaudir de salut, feina i confiança en nosaltres mateixos. Desitjo també que passeu molt Bones festes, en pau i harmonia, perquè, ben mirat, aquesta serà la millor manera de començar el Nou Any.

Cordialment,

CARLES ARNAU i FERRER
Alcalde

Carles Arnau, el dia del seu nomenament com a alcalde de Begur

Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 34
TRIMESTRAL
Desembre 1995

* * *

Edita:

Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal

Imprimeix:

Impremta Palé, SAL
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit legal:

Gi - 802 - 1987

* * *

Els conceptes i les opinions sostinguts en els articles signats que apareixen en **ES PEDRIS LLARG** no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRIS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això suposi cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

S'han efectuat diverses obres de millora i manteniment en el Casino Cultural.

S'han acabat definitivament les obres a l'Hospital de Sant Carles.

S'ha retirat la runa del barri del Forn de la Calç.

Extracte d'acords

Ple Extraordinari 04/07/95

• S'aprova per unanimitat el Projecte de rehabilitació del nucli antic de Begur. Al mateix temps s'aprova el seu finançament:

- Cost projecte: 96.700.000 PTA
- Subvenció Direcció General d'Habitatge: 50.000.000 PTA
- Crèdit: Institut Català del Sòl: 20.000.000 PTA
- Aportació municipal i contribucions especials: 26.700.000 PTA
- Sol·licitud d'inclusió: Pla d'Obres i Serveis de Catalunya del Quadrienni (1996-1999). S'aproven per unanimitat les següents obres:
 - Any 1997: Casal d'Avis (Edifici Cooperativa)
 - Any 1998: Pavimentació vial ac-

PRESSUPOST PATRONAT DE L'EMISSORA MUNICIPAL DE BEGUR	
DESPESES	
- Remuneració Personal	3.247.882.-
- Compra de Béns Corrents i Serveis	1.602.118.-
TOTAL	4.850.000.-
INGRESSOS	
- Taxes i altres Ingressos	850.000.-
- Transferències (Aportació Municipal)	4.000.000.-
TOTAL	4.850.000.-

cés a Sa Riera
- Any 1999: Enllumenat vorera vial circumval·lació

• Sol·licitud d'inclusió de l'obra al programa específic d'ajut econòmic als municipis amb nuclis agregats. S'aprova per unanimitat la següent obra:

Pavimentació i millora del nucli antic d'Esclanyà.

PRESSUPOST GENERAL 1996	
DESPESES	
- Remuneració Personal	147.208.338.-
- Compra de Béns Corrents i Serveis	224.624.594.-
- Interessos	28.454.888.-
- Transferències	117.050.000.-
- Inversions Reals	96.179.188.-
- Variació Passius Financers	36.364.094.-
TOTAL	652.881.102.-
INGRESSOS	
- Impostos Directes	291.000.000.-
- Impostos Indirectes	10.000.000.-
- Taxes i Altres Ingressos	227.176.923.-
- Transferències Corrents	68.500.000.-
- Ingressos Patrimonials	1.400.000.-
- Variació Passius Financers	54.804.179.-
TOTAL	652.881.102.-

PRESSUPOST PATRONAT MUNICIPAL D'ESPORTS DE BEGUR	
DESPESES	
- Remuneració Personal	10.631.862.-
- Compra de Béns Corrents	10.768.138.-
- Transferències	200.000.-
- Operacions de Capital	-
TOTAL	21.600.000.-
INGRESSOS	
- Taxes i altres Ingressos	1.100.000.-
- Transferències (Aportació Municipal)	20.500.000.-
TOTAL	21.600.000.-

PRESSUPOST BEMUSESA 1996	
DESPESES	
- Àrea de Cultura	37.719.387.-
- Àrea de Manteniment	62.343.820.-
- Via Pública	12.482.966.-
- Despeses Generals	-
TOTAL	112.546.173.-
INGRESSOS	
- Impostos Ajuntament	83.000.000.-
- Menjadors	13.159.020.-
- Casal/et	2.251.531.-
- Ses Falgues	3.804.930.-
- Aportació Interessos Pòlissa La Caixa	2.243.244.-
- Subvenció Diputació Obres H.S. Carles	3.443.826.-
- Aportació Garatjos P-1	1.315.000.-
TOTAL	112.546.173.-

La campanya per Bòsnia: un deure complert

El passat 14 d'octubre es va cloure la campanya d'ajuda a Bòsnia promoguda pels ajuntaments del Baix Empordà. El resultat ha estat altament satisfactori, fruit de la sensibilització i la solidaritat cap a un poble immers en una absurda guerra. Les més de 40 tones d'aliments que es van recollir i comprar, junt a un fons per acollir a casa nostra 50 nens bosnians durant tres mesos, demostrant la solidaritat de la nostra comarca. Com a alcalde de Begur vull agrair a tots els begurens l'esforç realitzat perquè la

campanya hagi estat un èxit, tot desitjant que arribi la pau definitiva per al poble bosnià.

CARLES ARNAU
Alcalde

Les platges de Begur: un salt qualitatiu

El propassat dia 9 de novembre l'alcalde de Begur rebia de mans del Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya cinc diplomes en reconeixement a la qualitat de les platges de Begur. Concretament, la distinció corresponia a la platja Fonda, Sa Riera, Sa Tuna, platja del Racó i Aiguablava. Cal destacar que Begur s'ha convertit en la tercera població de Catalunya pel que fa a la qualitat de l'aigua i en l'estat de les platges. Únicament superen Begur, les poblacions de Palafrugell i Roses. Realment es tracta d'un salt qualitatiu important el fet d'haver obtingut prop d'un 0,3 més d'estrelles.

A l'hora de repartir el mèrit per aquest èxit, cal tenir en compte la

gran tasca realitzada pel Consorci de la Costa Brava, amb la instal·lació dels emissaris nous de Sa Tuna i Aiguablava, la nova estació de bombeig de Sa Riera i el correcte funcionament de les instal·lacions que controlen. Aquesta gran tasca, juntament amb l'esforç de l'Ajuntament en la neteja de platges i camins de ronda (és necessari felicitar, també, a l'empresa IACSA, concessionària d'aquest servei), ens ha reportat

aquest notable èxit. A partir d'ara, l'objectiu serà superar cada any el llistó anterior.

Regidoria de Medi Ambient

Sa Tuna

Una realitat propera: el Patronat de Turisme

Ha passat la temporada estiuenca, i com ja em vaig comprometre al final del mes de juny, l'Ajuntament, juntament amb aquelles persones que varen mostrar la seva preocupació pel futur del sector turístic, hem fet els primers passos cap a la creació d'un patronat que pugui treballar en tot allò que ajudi a potenciar el principal motor econòmic de la població: el turisme. Vull agrair la col·laboració de totes les persones que

han donat suport a aquest projecte en què l'Ajuntament està tan engrescat.

Després dels treballs previs amb el grup col·laborador destinats a la confecció d'uns estatuts plenament democràtics, que cerquen la representació de tots els sectors productius implicats, el dia 9 de novembre es va convocar una reunió al Casino Cultural, on es varen establir les ba-

ses per impulsar definitivament la creació d'una "eina" que crec que és fonamental per al municipi. És d'esperar que aquesta empenta no decaigui, i vull deixar clar que per part meua, com a alcalde de Begur, no regatejaré cap esforç per què aquesta iniciativa tingui un reeixit futur.

Carles Arnau

El cinema de Begur es modernitza

El nou aparell de sonorització

Ens plau oferir una bona notícia que fa referència al nostre cinema, en aquest any en què commemorarem el centenari del cinema. El cinema de Begur ha començat una nova etapa amb la recent instal·lació d'un projecteur de qualitat i l'adequació als nous temps, i també la

instal·lació del nou equip de so.

Aquesta compra ha estat feta dins d'aquest any a causa del perill de quedar-nos sense cinema, ja que l'estat de l'antic equip era deplorable. És una inversió de futur pensant que l'audiència del cinema de Begur és prou important per assegurar la continuïtat d'aquest servei que, per altra banda, tenim la sort que quasi s'autofinança. Actualment és un dels millors en projecció i so.

Fem una breu descripció del nou material:

Sistema de sonorització *Dolby Stereo:*

- * Spectral Recording
- * Procesador de "Dolby Laboratories"
- * Model CP 65 per a 35 m/m
- * Sistema de reducció de soroll
- * Dolby a i Dolby Sr.
- * Equip d'amplificació Samson
- * Equip d'altaveus JBL
- * 1.200 wats RMS de potència
- * 3 canals en pantalla
- * 1 canal de sub greus
- * 2 canals en so ambiental (alta fi delitat)

Equip de projecció *Kinoton model FP 30 D*

Efímer Empordà

La Sala d'Exposicions del Centre Cultural Escoles Velles ha acollit, del 3 al 26 de novembre, la mostra de fotografies "Efímer Empordà" del fotògraf i realitzador de televisió Jordi Lladó. L'exposició constava de 35 fotografies en blanc i negre, a través de les quals l'autor ens oferí la seva particular visió del paisatge empordanès. Un Empordà "efímer" perquè ha estat retratat amb una llum i en uns moments molt concrets, que permeten observar uns paisatges domi-

nats pels matisos i els contrastos i que, en definitiva, transmeten una percepció de canvi i transformació en les imatges. La mostra era una producció de la Fundació "la Caixa".

Sa Riera

Campionat provincial de Pesca Submarina per parelles 2a prova 1995

**TROFEU EXCEL-LENTÍSSIM
AJUNTAMENT DE BEGUR**

Zona: Sa Riera a Llafranc

Incidències

Mar tranquil·la i aigua semibruta. Hi participen quinze embarcacions i aproximadament 30 submarinistes.

Molts nervis entre els participants per la importància del Campionat. Als favorits per guanyar la prova, F. Sánchez-J. Oliver, se'ls fa malbé el motor i perden la primera zona de pesca "furio" i gairebé una hora intentant arreglar el motor. Un cop superat el pensament d'abandonar la prova, F. Sánchez es posa a pescar i J. Barceló i J. Oliver acaben d'arreglar el motor i de mica en mica van agafant el fort ritme de pesca que els caracteritza i comencen a marcar una alta puntuació, que cap altre dels participants pot aconseguir.

Mentrestant, la parella formada per J. Vallmajó-D. Palomo, continuen ralonejant la zona i aconseguint peces que estan a punt de guanyar la prova.

Les parelles F. Cabrillana- F. García i D. Geladas-J. Moracho queden tercers i quarts, respectivament, però a una distància de punts més considerable, els altres participants no van poder aguantar el fort ritme impulsat per les parelles anteriors, quedant amb unes puntuacions més fluïxes.

La prova va reunir els millors esportistes, de la província de Girona, d'aquesta modalitat de pesca submarina.

Peces destacables per qualitat:

1 Curvai de 2300 pescat per la parella F. Sánchez-J. Oliver.

1 llobarro de 1500 pescat per la parella J. Vallmajó-D. Palomo.

Peça més gran:

1 servia de 4300 pescada per la parella Ll. Pons-T. Esteve.

Classificació

1	Francisco Sánchez
4565	SK
17	17350
	Josep Oliver
3906	CB
2	Jordi Vallmajó
2971	GEAS
21	16775
	David Palomino
2983	GEAS
3	F. Cabrillana
8151	SK
15	12400
	F. García
4550	SK

4	David Geladas
3907	CB
12	10820
	Jordi Moracho
3950	CB
5	Manuel Téllez
4827	SK
10	8100
	Juan A. Róllez
8120	SK

Eleccions

Eleccions al Parlament de Catalunya - 1995

A Begur CiU guanya les eleccions al Parlament de Catalunya, amb gairebé el 50% dels vots emesos.

* Dades de Begur

(comparades amb les del 1992)

Any	Cens	Vots	Abst.	Nuls	Blancs
1995	2.245	1.654	26,33	3	14
1992	2.034	1.396	31,37	5	13

Llista	Vots 95	Vots 92	% 95	%92
CiU	825	724	49,88	51,86
PSC	507	437	30,65	31,30
ERC	128	90	7,74	6,45
PP	116	48	7,01	3,44
IC	56	32	3,39	2,29
Altres	5	47	0,30	3,37

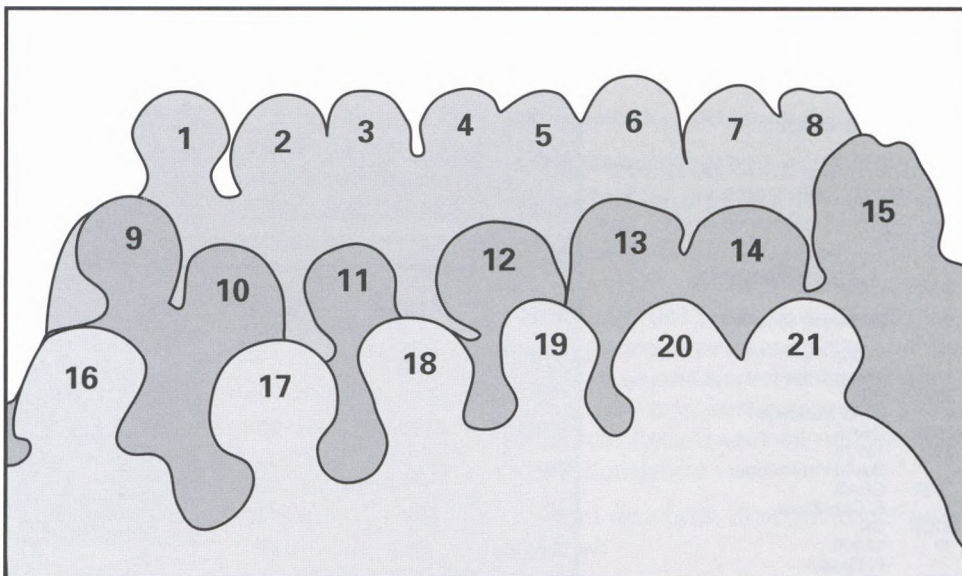
Les Cantaires de Begur

En acabar la Guerra Civil espanyola, el país presentava una situació certament lamentable: la fam i misèria s'apoderà de la major part de les llars. En els pobles la recuperació d'un ritme de vida normal, com el d'abans de la guerra, era molt difícil. En aquest context, cal destacar la lloable tasca de les cantaires de Begur, un grup de bones veus, formades en el Cor Parroquial, i que participaren activament en la vida pública local i

comarcal, amb les seves brillants actuacions. El grup, dirigit per Antònia Marquès assajava en el local de Falange, on actualment hi ha emplaçat l'Hotel Begur.

Publiquem el text de l'himne dedicat a aquestes cantaires, conegudes com l'Alegria de Begur i recuperat gràcies a la memòria d'Isabel Marquès. La lletra fou escrita pel vicari de Begur, mossèn Joan Berga, i la música, pel mestre Sirés:

*Nosaltres som les cantaires
de Begur,
vila "xemosa" que nostres cants
porten aires de marisc,
de pi i de rosa,
com encorbat i terc vell
que prop nostre ha fet estatge
la gran roca del castell
defensa nostre vilatge.
Llar de Santa Reparada,
que bé s'hi deu estar ací
quan en tu tenen l'estada
les del Seu barceloní,
com encantada princesa
que son llibertador espera,
plena de llum i bellesa
n'és la platja Sa Riera,
Sa Tuna n'és la pubilla
que els diumenges
estiuencs
amb son tendra cor afilla
a molts dels begurencs.
Oh! Fornells i Aiguablava,
on famílies senyoriales
edifiquen son casals,
i són tantes les belleses
que pels racons d'ací hi ha
que impossible tes grandeses
en eix cant poder cantar.*

1. Paquita Benet
2. Teresita Iglesias
3. Maria Masoni
4. Maria Casademont
5. Isabel Pi
6. Gracieta Pericay
7. Rosa Bataller
8. Reparada Moret
9. Consuelo Roca
10. Isabel Marquès
11. Maria Blanca
12. Lola Ralló
13. Teresita Puig
14. Marceneta Deulofeu
15. M^{re}. Lluïsa Geli
16. Juanita Mont
17. Quimeta Mayola
18. Pilar López (cap de Falange)
19. Antònia Marquès (directora del Cor)
20. Maria Tubert
21. Aurèlia Moret

Activitat al local polivalent d'Esclanyà

La gran majoria de vosaltres, per no dir tothom, ja sabeu que a Esclanyà tenim un local polivalent.

Aquest local consta d'una gran sala de reunions, una consulta per al metge i una per a la infermera amb la seva corresponent sala d'espera, un despatx per a l'assistent social, una sala per a la gent gran (casal) i un bar.

Des que es va inaugurar al principi de març, ja s'hi han celebrat reunions de diferents entitats, del Consell Municipal, s'hi han fet mítings, el dibuix de la mainada per la Festa Major d'Esclanyà, ball (a fora)...

Però, i un cop acabats els mítings, les eleccions, la Festa i l'estiu, què?

Doncs bé, des de primers d'octubre es va iniciar un curs gratuït de labors. Des d'un principi va tenir molta acceptació, però a mesura que van passant els dies, s'hi afegeix més gent; ara ja som una trentena. A mitjan novembre va començar un curs de gimnàstica de manteniment per a totes aquelles persones que volen

desrovellar els ossos, estar en forma, o bé, perquè el metge els ho ha recomanat.

Durant aquest mes de desembre han començat unes activitats lúdiques i esportives per a la mainada de 3-4 anys fins a 9 que viu a Esclanyà, independentment de si va o no a l'escola l'Olivar Vell.

Aquestes activitats infantils es porten a terme cada dissabte al matí (de 10 a 12.30 h), i poden ser tan diverses com fer l'arbre de Nadal, pintar murals, dibuixar, cantar cançons, jugar a pilota... Això sí, els esports no es fan al local polivalent, sinó al pati de l'escola l'Olivar Vell.

Bé, i ja per acomiadar-me només em resta dir que espero i desitjo que per al local polivalent l'any 1996 sigui tant o més actiu que el 1995.

MONTSERRAT CORREDOR

Regidora de Serveis Socials

INFORMACIONS DEL POLIVALENT

* Horari de visita del metge:

De **dilluns a divendres d'11 a 14 h.**

* Horari de visita de l'assistent social:

Els dimarts de 13 a 15 h. Cal concertar hora trucant a l'Ajuntament de Begur (Tel. 62 40 20).

* Horari d'atenció al públic per part dels regidors d'Esclanyà:

Joan Català: dilluns a la tarda (a partir del mes de gener) de 6 a 8.

Montserrat Corredor: dijous a la tarda (de 4 a 6).

ATENCIÓ A L'EMPADRONAMENT

Durant el mes de març de 1996 es portarà a terme la renovació del Padró Municipal d'Habitants.

En el seu moment es donarà més informació referent a la formalització de l'empadronament, però ara s'insereix aquesta nota per tal de fer saber que per constar inscrit (o continuar-ho estant) caldrà omplir i signar el full d'empadronament, que, o bé serà enviat als domicilis o bé passarà un agent censal per col·laborar en la inscripció.

És important tenir en compte que la normativa i les instruccions d'aplicació obligada estableixen que tota persona que no formalitzi la corresponent inscripció durant la renovació padronal, quedarà donada de baixa automàticament.

Es prega, doncs, que durant el març de 1996 estiguen atents a les informacions que sortiran en bans i mitjans de comunicació en general i que faran referència a aquest tema.

Eusebi Bona i Puig: un begurenc notable (II)

LA FAMÍLIA BONA I PUIG

Continuant el relat dels antecedents familiars, reprendrem el fil de l'explicació quan la família Bona, formada pels pares i els cinc fills, Siseta, Irmina, Anna, Salvi i Eusebi, va anar a viure a Barcelona. Tots havien nascut a Begur menys la Siseta que era cubana i, pel que fa a l'Eusebi, el més jove, direm que havia nascut el 23 de novembre de 1890, a la casa familiar del carrer de Sant Gaietà, núm. 2. El trasllat a Barcelona tingué lloc quan els nois hagueren d'estudiar. La marxa de Begur de les famílies d'aquell temps es devia, quasi sempre, a la necessitat de buscar-se la vida en altres llocs. A Cuba, a fer diner, ja no s'hi podia tornar; s'anava, doncs, a Barcelona o a Girona per facilitar l'esdevenidor dels fills. Llavors, un títol universitari era una garantia d'estabilitat econòmica i, per tant, els pares benestants feien estudiar una carrera a cada fill.

La primera estada a Barcelona tingué lloc en el passeig de Gràcia, núm. 26, 2n, però l'any 1911 es varen mudar al carrer Diputació, núm. 277, 1r, en el qual solament s'hi varen estar un any. El 1912 varen traslladar-se a la Gran Via, núm. 617, 2n, on romangueren molt de temps fins que l'Eusebi, amb la carrera acabada, va projectar un edifici en copropietat al carrer de Balmes, núm. 190. Fou en els primers anys d'estada a Barcelona que va néixer el sisè fill: en Pepe. Aquest fill barceloní no figura, naturalment, als censos de Begur, per la qual cosa, en començar aquesta biografia, havíem pensat que era cubà, com la Siseta. Uns amics begurencs que el conegueren, però, ens han fet saber que en Pepe era el fill més petit, que va néixer a Barcelona, i que tenia vocació de mariner. Va fer el servei militar embarcat a la Marina, la qual cosa li donà l'oportunitat de poder veure Begur des del mar. Li

va agradar molt el puig que hi ha a Sa Tuna, a sobre de S'Eixugador. En Pepe va morir molt jove i, en record seu, els seus pares varen comprar aquella muntanya i hi varen posar una imatge de Sant Josep mirant el mar.

Si bé la família residia a Barcelona, no perdien ocasió de retornar a Begur sempre que els estudis dels fills els ho permetien i, sobretot, a passar-hi els estius. Conservaven la casa familiar del carrer de Sant Gaietà, on passaven llargues temporades, però també tenien la casa de Sa Tuna, llavors encara sense arreglar i molt diferent de l'actual. Anaven i venien de la platja a peu, com tothom, amb un burro portant els paquets i alguna vegada algun d'ells a cavall de l'animal. És que al començament de segle a Sa Tuna no hi havia ni carretera. Les filles tenien el costum de cridar sovint a la seva mare: "Mamà!, mamà!... hem fet una vega... hem menjat sopes de menta..." La malícia popular els posà el sobrenom de "ses Mamàs". El cert és, però, que a Begur hi retrobaven llurs amics d'infantesa, que els apreciaven molt, tant els que romanien al poble com els que, com ells mateixos, n'havien marxat tot retornant-hi els estius. Entre aquests últims, a partir del 1934 no hi faltaven les germanes Fiol, que també tenien un sobrenom, "ses Fioles", i s'estaven a Sa Tuna.

És d'aquella època l'anècdota d'aquell senyor que, a Barcelona, volia veure el senyor Bona. El va rebre la Siseta i li va dir: "El papà s'ha negat". Aquell senyor, molt sorprès digué: "Què diu ara! Com ha estat això?... Li acompanyo el sentiment". La Siseta es va explicar: "No, no..."

Eusebi Bona i Puig

S'ha negat a rebre'l...". Els Bona formaven una família molt unida. Fins i tot, quan faltaren els pares els germans varen continuar vivint tots junts mentre els nois foren solters. En Salvi, però, quan tenia 55 anys, va casar-se el 1944 amb la senyora Asunción Mascarenyas Solà a l'església de San Marcos de Madrid. Llavors, el nou matrimoni va anar a viure en un xalet del carrer de Sant Eusebi de Barcelona. L'Eusebi va casar-se també gran. Es va casar dos dies abans de complir els seixanta anys; ho va fer expressament perquè així mai ningú no li podria dir que es va casar essent sexagenari... La seva muller fou la senyora Mercè Burch i Barraquer, de Santa Coloma de Farners. Les tres germanes i l'Eusebi continuaren vivint junts, a la casa del carrer de Balmes, si bé l'Eusebi i la seva muller s'instal·laren en un pis més alt de la mateixa casa, la qual ja era propietat de la família.

L'ESTUDIANT

Retornem, però, al començament de segle. El jove Eusebi, amb solament 16 anys, es matriculà, l'octubre del 1906, a la Facultat de Ciències de la Universitat de Barcelona per tal d'estudiar els dos cursos previs a la carrera d'Arquitectura que llavors eren preceptius. L'ingrés a l'Escola d'Arquitectura comprenia els estudis d'aquells dos cursos però, a més a més, també s'havien d'aprovar dos exàmens de dibuix, que ja es feien a l'Escola. L'Eusebi, el 1907, s'hi va presentar i va aprovar aquells dos exàmens de Dibuix i, per tant, l'octubre del 1908 ja tenia aprovades totes les matèries de l'ingrés a l'Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona i pogué començar els estudis de la carrera.

Edifici de "La Unión y el Fénix", situat al passeig de Gràcia cantonada carrer Diputació, de Barcelona, i construït el 1927.

En aquells temps, a Barcelona solament hi havia una universitat –la que ara se'n diu la Central– la qual ocupava el bell edifici de la plaça de la Universitat, que fou projectat per l'arquitecte Rogent. Totes les carreres universitàries s'estudiaven en les aules d'aquell únic edifici. Per tant, l'Escola Superior d'Arquitectura també hi tenia la seva seu, la qual ocupava el pis més alt de l'edifici a l'ala de migdia. Les carreres universitàries encara trigarien molts anys a massificar-se i, en aquelles instal·lacions tan minses, hi cabien ben bé el centenar d'alumnes, que eren tots els que volien ésser arquitectes a la Barcelona de la primeria del segle.

La carrera d'Arquitectura es feia en sis cursos. Per tant, l'Eusebi Bona la va acabar el 1914 i obtingué el títol el 1915. Les matèries dels estudis de la carrera es poden classificar en tres grups: les teòriques, les pròpiament tècniques i les artístiques. Aquestes últimes foren les assignatures en les quals l'Eusebi va excel·lir, assolint bones qualificacions.

El 1913, un tribunal format pels coneguts arquitectes Lluís Domènech i Montaner, Joaquim Bassegoda, i Fèlix de Azúa, tots catedràtics de l'Escola, fallaren la concessió de la medalla de l'Acadèmia de Belles Arts de Barcelona a l'Eusebi en reconeixement per haver-se distingit entre els alumnes que havien obtingut la qualificació de "Sobresaliente" en l'assignatura de "Proyectos". L'Eusebi obtingué la nota màxima amb els projectes de "Iglesia Votiva, Panteón Familiar, y Villa para un pintor". Però

A Sa Tuna la família Bona hi tenia casa.

també fou un mèrit que consta en l'acta d'aquell tribunal: "Habiendo hecho además en la excursión artística reglamentaria del presente año dos acuarelas de conjunto del Monasterio de Poblet".

La carrera d'arquitecte de l'Eusebi va ésser feta amb dedicació i tranquil·litat, amb el domicili familiar a menys de 300 metres de l'Escola, en una Barcelona petita, amb els primers tramvies i sense presses. Per tant, en un ambient una mica ingenu però molt adient per al cultiu i floració del gust artístic. Tot plegat ben diferent del que trobem a la Barcelona d'avui.

L'Eusebi Bona va obtenir el títol d'arquitecte quan sols tenia 24 anys i la seva promoció fou de solament onze arquitectes: Eusebi Bona, Josep Castelló, Joaquim Lloret, Enric Viedma, Isidre Puig, Sebastián Ruiz, Emili Porta, Joaquim Alsina, Pelayo López i Francesc Berenguer.

Actualment, les promocions són llargament centenàries...

I fou dins el primer any d'ésser arquitecte que l'Eusebi, juntament amb en Catà, varen projectar el bell edifici de Correus i Telègrafs de Girona.

Joaquim Valentí i Fiol

El que Nereo no ens explica

En el número 32 d'Es Pedrís Llarg es publica un article anomenat "Les activitats de Nereo", en què aquest explica les tasques que realitza i atribueix a una "important desinformació d'un reduït col·lectiu del poble de Begur" les queixes que se'ls han adreçat. No ens sorprèn que els representants del Nereo parlin així, perquè, llevat d'estar al mas d'en Pinc i de tenir a Ses Negres la seva reserva, amb la gent de Begur no hi tenen cap mena de relació (llevat de la que sí tenen amb algunes persones molt interessades), fins al punt que, llevat del director de les Escoles, no hem pogut parlar amb ningú que mai hagi estat convidat a cap de les activitats realitzades pel Nereo, de les quals ens en assabentem per la premsa i els mitjans de comunicació.

De fet, si es repassa l'article esmentat, pot constatar-se perfectament que el Nereo no ha fet res per la gent de Begur, fins al punt que totes aquelles activitats que diu haver dut a terme estan adreçades a gent de fora de Begur. Res a veure, doncs, amb "que les activitats de recerca i formació tinguin connotacions positives per a la millora del desenvolupament professional dels joves del municipi i la seva inserció laboral" que com a "objectiu" del Nereo figura en el Plec de Condicions pel qual va regir-se l'adjudicació de l'ús del mas d'en Pinc. Ens agradaria que Nereo ens informés de quants joves de Begur s'han aprofitat dels seus cursos i activitats, i quants han pogut accedir a un lloc de treball.

Sens dubte hi haurà qui consideri que les activitats que diu haver realitzat Nereo són interessants i importants. I potser és així. Però, en aquest cas caldria plantejar-se, a part del que

puguin cobrar als assistents als cursos i les activitats, què ens costa al poble de Begur i què se n'obté a canvi. I com que la "desinformació" sobre Nereo no és patrimoni nostre, sinó de la major part del poble de Begur, hem fet algunes constatacions, i hem pogut esbrinar quelcom del que ens costa Nereo. Vegeu:

1. Cessió gratuïta de l'ús del mas d'en Pinc per vint anys ampliable cinc més per mutu acord. El Plec de Condicions, que posem a la disposició de qui tingui curiositat per llegir-lo, no

creiem que hagi pogut ésser redactat per ningú més que pel Nereo, perquè sembla un vestit a mida: no creiem que ningú més pogués haver pres part al concurs.

2. Subvencions i pagaments fets per l'Ajuntament a Nereo, amb diners del poble, per import 7.857.408 pessetes fins avui, amb partides tan significatives com 659.912 pessetes de telèfon i 636.294 pessetes de llum només l'any 1993. Tenim certificacions lliurades pels representants municipals d'aquestes partides, que reproduïm en el present article.

3. A banda de la suma anterior, i sota un sorprenent títol "conveni pedrera Susanna" l'Ajuntament ha pagat a Nereo, a més, 1.500.000 pessetes, i ha de pagar-li 1.500.000 pessetes més, a primers del proper any.

En què consisteix aquest "conveni"? No sabem com ni per què a Nereo (tractarem d'esbrinar-ho), però resulta que el 13 de juny de 1994 se signa un conveni en què l'Ajuntament contracta Nereo per fer un "estudi científic" de la pedrera Susanna. Les seves conclusions (fruit, naturalment, d'anàlisis aprofundides i difícils) són que no poden abocar-s'hi residus, i que amb terra bona, posada en forma de feixes, poden plantar-s'hi arbres del país. Per això, 3.000.000 de pessetes dels diners del poble, i si l'Ajuntament es tira enrera, i decideix que l'estudi ja pot fer-lo ell, doncs en aquest cas el conveni diu: que es pagui a Nereo 750.000 pessetes d'indemnització.

4. Finalment, amb diners del poble s'han pagat a Nereo altres petites quantitats (condicionament del Casino, factura

RELACIÓ DE LES DESPESES I/O COMPROMISOS DE L'AJUNTAMENT DE BEGUR EN RELACIÓ A L'ASSOCIACIÓ NEREO, SEGONS CONSTA EN ELS LLIBRES I DOCUMENTS MUNICIPALS.

Any	Descripció	Import
1992	Telèfon	173.366
	Electricitat	156.153
	Aigua	19.690
1993	Telèfon	659.912
	Electricitat	636.294
	Aigua	22.621
1994	Telèfon (*)	210.313
	Electricitat	589.051
	Aigua	25.641
1995	Telèfon (*)	0
	Electricitat	355.531
	Aigua	28.321

(*) A partir de l'1 de gener de 1994 l'Associació Nereo es va fer càrrec de les despeses corresponents al consum de telèfon, amb la qual cosa l'import de 210.313,- PTA fou descomptat de la subvenció que els corresponia per altres activitats. Aquestes dades són comptabilitzades a 30 de juny de 1995.

Data	Descripció	Import
07/02/95	Conveni Pedrera Susanna	1.500.000
02/05/95	Subvenció 1995 (Comissió de Govern)	850.000
25/07/95	Trofeus neteja Aiguablava (C.G.)	12.960
06/04/94	Subv. Ecojardí	150.000
27/05/94	Subv. Exposició maquetes vaixells	150.000
15/07/94	Subv. Neteja Sa Tuna	200.000
19/07/94	Aperitiu neteja Sa Tuna	30.000
09/09/94	Subv. V Jornades Medi Ambient i Ecologia	150.000
17/11/94	Resta Subvenció 1994	150.000
16/07/93	Subv. Ecojardí	215.000
16/07/93	Neteja exteriors Mas d'En Pinc	62.868
20/07/93	Neteja Sa Riera (aperitiu)	20.000
09/08/93	Subv. Exposició	200.000
10/09/93	Subv. IV Jornades Medi Ambient	200.000
07/05/92	Subv. CG 24/11/92 (Total 650.000)	50.000
27/05/92	Subv. CG 24/11/92 (Total 650.000)	300.000
10/08/92	Subv. CG 24/11/92 (Total 650.000)	300.000
23/07/91	Subv. CG 23/07/91	650.000

electricista del mas, àpats a can Plaja, etc.). I no oblidem el tancat de Ses Negres (encara que d'això ja en parlarem una altra estona).

Pensem que tot això sí que és una informació que la generosa gent de Begur ha de tenir, tot i que ens agradaria molt que es publicuessin direc-

tament per l'entitat, que s'autoanomena "sense ànim de lucre", els ingressos que reben d'acords, subvencions, contractes, ajudes i altres qüestions de les diferents entitats públiques... com poden ser diputacions, consells comarcals, Generalitat, Estat, Comunitat Europea, etc. que al cap i a la fi també

paguem tots.

Us desitgem unes Felices Festes Nadalenques.

Associació Preservadors

Mas d'en Pinc

Relleu a la rectoria

El propassat mes de novembre es produí un nou canvi a la rectoria de Begur. Així, mossèn Joan Mollerusa i Costa, després d'haver estat poc més d'un any a Begur, ha estat nomenat rector de la parròquia d'Arenys de Munt. El seu substitut és mossèn Pere Font i Bosch, nascut a Sant Feliu de Pallerols l'any 1934. Als deu anys ingressà al Seminari de Girona per cursar els estudis eclesiàstics. L'any 1956 es traslladà a Roma per continuar els estudis a la Universitat Gregoriana. Ja a la diòcesi, fou professor del

Collell, i després professor al Seminari de Girona. El 1971 comença a exercir com a rector, a Sant Feliu de Girona, a Santa Maria

de Banyoles, a les Planes d'Hostoles, i finalment a Begur.

Publiquem una salutació signada pel mateix mossèn Pere:

Salutació

Déu vos guard a tots!

En venir com a capellà a les parròquies de Begur, Regencós i Esclanyà, us saludo amb les mateixes paraules de les primeres comunitats cristianes:

Gràcia, Pau i Bé!

Amb vosaltres vinc a compartir i proclamar la fe i el goig a la VIDA a la qual estem cridats per Jesucrist, a ajudar i ser ajudat a trobar respostes que facin present en la vida la bondat de Déu, i a fer meves també les il·lusions i esperances de tots els convilatans de Begur i Regencós.

És en la presència misteriosa i sempre estimulante de Déu, que us convido a donar-nos les mans.

Tots portem damunt la pròpia experiència en la qual hem maldat fer i resituar, en el frec del viure quotidià, la felicitat i l'esperança.

Com un més, posaré el meu esforç en promoure i col·laborar en tot allò que pugui ser ocasió o motiu de trobament i servei en bé de tots.

Enmig de l'opacitat dels temps d'inclemència, mirarem de fresar junts el camí de l'esperança, que es fonamenta solament en el DÉU BO I FIDEL.

Que els nostres patrons, sant Pere i santa Reparada, ens ajudin en ser testimonis vius i esforçats de vida cristiana.

Disposeu sempre del vostre servidor

Mn. PERE FONT i BOSCH

Te'n recordes? (IV)

Abans de la guerra, a Begur, només hi havia dos o tres corresponsals de banca o cobradors de lletres, que en deien antigament. El més antic, que jo recordo, era en Meru Paraire, que portava les monedes de plata, dins un sarró de lona. De paper en circulava molt poc. Pujava també a cobrar lletres en Palahí de Palafrugell i en Maimí de Pals. Més tard, les cobrava en Carreras. Cada any, venia a cobrar la contribució en Lloret de Torroella de Montgrí. Quan havien d'embargar alguna finca, casa o terreny, per falta de pagament, solien venir de la Bisbal, avui en diuen d'Empordà, un notari, un advocat i un procurador. Quan veien arribar els tres reis, ja corria la veu dient: "Mira ja arriba la Principal de la Bisbal". Poca gràcia els devia fer als embarcats.

La primera entitat bancària que es va instal·lar a Begur, fou el Banc Comercial Transatlàntic a l'edifici dels baixos del cinema Centre, al carrer de Sant Pere a l'antiga cova de Pescadors anomenada "Sa Teranyina". En fou el director, el mateix de Palafrugell, senyor Sala.

La segona fou la Caixa Provincial de Girona, a la plaça de la Vila, núm. 1, a la casa de la Vila Vella. S'inaugurà el 4 de juny de 1968, pel delegat senyor Pallí, molt bona persona, que juntament amb la seva esposa, s'integrarà molt ràpidament i es guanyà la simpatia de tots els begurencs. El senyor Pallí era un gran orador i a totes les festes de la vellesa i altres actes oficials era l'encarregat de fer les xerrades. Malauradament després de retirats i jubilats al seu poble natal, Sant Feliu de Guíxols, moriren els dos, en molt poc temps de diferència q.d.p.

Anys després, s'instal·laren, també el Banc Comercial de Catalunya, avui Natwest, "la Caixa" i el Banc Popular.

Al començament de la postguerra, i ja amb l'Ajuntament instal·lat a can Matilde des de la revolució, tot el poble volia que s'enderroqués la casa de la Vila Vella i que s'engrandís la plaça, fins a la carnisseria de can

Inauguració de la Caixa de Girona, l'any 1968.

Carlets. Com que eren temps molt difícils econòmicament i el Consistori no tenia un duro, es va haver de vendre l'edifici vell per poder comprar la casa d'en Ventura Sabater, que en aquells dies anava a la subhasta. La va adquirir en Quimet Manell, l'enderrocà i començà la construcció d'un edifici per negoci. Finalment, la compraren, els que avui són propietaris de la Caixa de Girona.

L'11 de desembre de l'any 1970, ara va fer 25 anys, l'Ajuntament, vista la manca d'aparcaments que ja hi havia en aquella època al centre de la població, va adquirir el pati de can Molines, on avui està emplaçada la plaça dedicada al mestre i historiador que fou d'aquesta vila, el senyor Lluís Esteva i Cruañas.

Ha anat passant el temps i ens remuntarem a l'època que s'inauguren les televisions. La primera que s'instal·là a Begur, fou la de can Paco Font i uns dies més tard, al Farolillo i al bar Frigola. El senyor Font era un gran amant de la música i adquiria sempre els millors equips musicals que sortien al mercat.

La tele i el primer viatge espacial a la Lluna crec que foren els esdeveniments més sonats d'aquest segle. Quan havien de televisar alguna no-

tícia interessant o un partit de futbol del Barça, molta gent dels pobles veïns pujaven a veure-la als bars de Begur. Hi havia raons i cridalles per poder agafar el seient més a prop del televisor. Igualment passava a les poques cases particulars que en tenien. Els veïns envaïen la casa i l'amo, per educació, es quedava al darrere, sense veure res. Fins al cap d'un temps, quan s'instal·laren els repetidors, als pobles de la plana no pogueren veure-la.

Els emigrants exiliats a França i a altres nacions, a causa dels fets de la revolució de 1936, després d'uns anys pogueren retornar a la Pàtria. Passà també un fet que cal remarcar. El begurenc Enric Carreras, malauradament ja desaparegut, va passar molts anys al nord de França, concretament a la Bretanya. Quan arribà a Begur, amb l'estranyesa de tothom, no recordava la parla catalana ho feia en un castellà afrancesat. Segons m'explicà, tingué molts problemes per recuperar tot el que havia heretat dels seus pares i avantpassats. Uns desaprensus, sense escrúpols ja havien fet els tràmits per quedar-se amb tot el seu patrimoni, creient que no retornaria mai més. A Begur, tothom el coneixia per en Llambí, perquè de molt jove havia treballat

de dependent en una gasolinera que hi havia a la plaça de Palafrugell el propietari de la qual es deia Llambí.

El febrer de l'any 1972, vista la necessitat de millorar i modernitzar l'infraestructura, per poder donar millor servei al turisme, es va constituir el Consorci, entitat formada per la Diputació de Girona i tots els municipis de la Costa Brava. És l'encarregat de construir les depuradores i els emissaris submarins per evacuar i depurar les aigües residuals dels pobles.

Quan l'empresa Sarfa va comprar els autobusos de can Mariano, va continuar fent la línia de Palafrugell-Begur un xofer d'un antic autobús marca Hispano Suïssa, que es deia Paretas. Era un home ja una mica gran i procedia, com tots els primers xofers, d'aquells temps, de fer de tarter. Era un bon home, però quan s'enfadava cridava molt, acostumat a tractar amb animals de tir. Baixant cap a Regencós, posava dues roques al fre de mà, xiulant i cantant, amb tota la seva parsimònia, i arribava a Palafrugell al cap de mitja hora o tres quarts. Si havia de pujar moltes vegades l'equipatge a dalt l'autobús, deixava anar algun recargolat rene. Un bon dia, portava com a passatgers, un matrimoni d'aquells tan pesats que en tot el camí no pararen de fer-li preguntes: si Begur era bonic, si hi havia hostals o fondes, si era molt car, si feia molta calor i tot

allò que sol preguntar aquell turisme que en diuen d'espardenya. En Paretas, de tant sentir-los, s'empenyà i quan arribà en front del cementiri, on en aquella època es

pujava per una escala des de la carretera, parà l'autobus i els digué: "Senyors, ja hem arribat, aquí trobarem el millor hotel de la Costa Brava, bonic, barato i molt tranquil".

L'estiu passat vaig tenir l'oportunitat, per primera vegada, de fer una xerrada amb un senyor, pare polític d'una meva cosina, que amb sorpresa em va dir que també era fill de Begur. Es tracta d'en Joaquim Ramíreu de Cartagena i Vila. El seu pare, Francesc, durant els anys d'or

de la fàbrica Forgas, era l'encarregat de tota la maquinària surera d'aquella factoria. En Joaquim va néixer el 17 de setembre de 1909, al carrer Nueva de Arriba, núm. 3, avui Metge Pi. Uns dos anys abans de la crema de la fàbrica, tota la família va traslladar-se a viure a Celrà, on el pare treballà d'encarregat de la fàbrica de can Pagans. Durant molts anys, també va ser el batlle d'aquesta població. Tot aquest relat no tindria cap sentit si no fos per què als anys 34 o 35 el nen Joaquim el cridaren a la mili destinant-lo a Sevilla al cos d'Aviació. Allà el va sorprendre la revolució del 1936, lluitant com a aviador al bàndol que en deien "nacional" a les ordres del general Queipo de Llano. Un altre germà, més petit, s'incorporà també forçós i d'aviador al costat dels republicans pilotant un bombarder que s'enfrontà al creuer Canarias, quan aquest bombardejava Palamós i Sant Feliu de Guíxols.

Aquest és el fet de dos germans que, com molts d'altres familiars i amics, lluitaren en fronts diferents per culpa d'aquella terrible i maleïda guerra civil on perderen la vida un milió de persones. Que mai més no vingui.

Que passeu unes bones festes nadalengues i un venturós any 1996.

MARIÀ FRIGOLA

Agraïment

La comissió organitzadora de l'homenatge a l'amic Josep Carreras i Riera, amb motiu del seu 75è aniversari, vol fer públic el seu agraïment a tot el poble de Begur, tant residents com estiuejants, per la magnífica col·laboració en els diferents actes de l'homenatge.

També, i de forma especial, a les entitats, tant de l'Administració, com privades, que amb el seu suport ho han fet possible.

Igualment per l'acolliment que ha tingut l'edició del llibre *Es Pedrís Llarg de Begur*, recull dels escrits d'en Josep Carreras, que s'ha esgotat i ens ha permès fer-ne una segona edició.

Finalment ens cal dir, que la gestió econòmica de l'homenatge ha produït un superàvit d'unes 90.000 pessetes, que la Comissió ha decidit lliurar a la Comissió per l'Homenatge a la Velleja de Begur

per als seus fins.

Una vegada més, moltes gràcies a tots!

P.S.

Preparada ja aquesta nota, ens sobta la mort del bon amic Pere Pi i Ferrer, membre de la Comissió.

Vagi per ell el nostre record i el nostre agraïment. Que reposi en pau.

La Comissió Organitzadora

La sardana és la dansa més bella...

Els que correm d'ací d'allà buscant les ballades de sardanes ens coneixem molt i en els moments d'espera o de pausa escoltem i fem comentaris sobre la dansa i el seu avenir, i la veritat és que hi ha de tot, els més pessimistes diuen que s'està acabant perquè la majoria dels balladors és gent gran, altres més optimistes contesten: "És que la gent gran no s'acabarà mai", i tenen raó, però és una raó que no il·lusiona gaire. El fonament d'aquest criteri es basa en el fet que hi ha molta gent que es dedica a ensenyar a ballar-ne als més petits i això és molt bo perquè aquest jovent que comença als 7 o 8 anys continua i gaudeix seguint les ballades de sardanes acompanyats dels seus professors, persones molt sacrificades que hi posen molta il·lusió barrejada amb paciència. Aquesta jovenalla es comporta amb docilitat i perseverància fins als 14 o 15 anys. Un bon amic meu diu: "Fins que es compren la moto". I és veritat, després s'escampen i s'independitzen, però de moment ja poden anar pel món, i encara que no amb molta assiduitat ballaran sardanes, els atreirà a ballar-ne qualsevol oportunitat que tinguin per fer-ho, i aquest és el planter que farà que les ballades no es perdin, encara que puguin passar moments crítics. Aquí a Begur hi ha una colla de persones que estan dintre la trentena d'anys que saben ballar sardanes gràcies a una campanya de promoció que feren en Lluís Gifre, en Josep Coromines i en Pere Suquet, els dos primers ja no els tenim però els recordem molt. Per què no podríem provar de fer una altra fornada? Estic segur que trobaríem gent disposada a treballar amb ganes. Deixeu-me fer una referència de gratitud als que foren els meus mestres, aquella colla d'homes, paletes, manobres, tapers, pescadors... que eren grans sardanistes, comptadors i repartidors de compassos, que rarament s'equivocaven. Avui es dona molta importància al fet de comptar i repartir les sardanes i per això molts no s'atreveixen a fer-ho perquè els sembla que és molt complicat i estan equivocats. Entre aquests "mestres" que he esmentat hi havia en Francesc

Deulofeu, en Xicu Teta, amb qui ens trobàvem sovint al voltant de la taula de billar del Centro, perquè a tots ens agradava jugar-hi i en aquestes trobades parlàvem de sardanes i ell va ajudar-me molt explicant-me les normes de repartiment. Vaig estar uns quants anys que no en ballava gaires perquè anava amoïnada per la feina i no tenia temps, però un dia ens vàrem trobar en una ballada a la plaça de Begur amb la Flora Marquès, enyorada amiga, i va dir-me que ella, la Busquets i la Neus Pi buscaven les ballades que es feien per aquestes rodalies i que gairebé cada festa en ballaven i vaig apuntar-m'hi, a més, en una de les visites que periòdicament feia al doctor Jaume Figuerola i Duran, un altre estimat amic que ens va deixar fa pocs mesos, aprofitant que ell recomanava a tothom que caminés, sobretot a la gent gran, li vaig preguntar si podia ballar sardanes, home! va contestar, fantàstic, ideal, però mesurant la manera de fer-ho. Ja ho sabeu a bellugar-se. Aquell consell de l'amic Jaume va esperar-me i estic segur que m'ha ajudat molt.

Els intel·lectuals també es preocupen per aquest tema, recentment he llegit dos articles al diari Avui, un d'en Josep Ma. Espinàs, i l'altre d'en Sempronio, i coincideixen els dos en

el fet que el jovent troba les sardanes ensopeides, l'atreu més el rock, també opinen que els balls moderns els donen més llibertat, avui dia si un noi o una noia volen ballar no han de passar pel mal tràngol de si em vindran a treure o si em donarà carbassa, ara es posen a ballar tots sols i, si convé la parella, ja sortirà. Amb la sardana s'ho pensen molt abans no van a obrir una rotllana per posar-hi, perquè temen no ser ben rebuts. La sardana és de tots i per tots i tothom té dret a participar-hi, perquè per alguna cosa se l'anomena dansa de germanor. Val a dir també que els que volen posar-s'hi han de procurar tenir almenys una noció del que van a fer i anar-hi una mica preparats, si no és així, llavors molesten. Entre els comentaris que he referit al començament també hi ha l'opinió que les ballades les han de promocionar els estaments públics com els ajuntaments, consells comarcals, diputacions, etc., i també les associacions o agrupacions. La sardana és popular no s'han de fer ballades fent pagar entrada, i en aquest cas també s'ha de conscienciar els balladors que quan els passin per davant els nois i noies que postulen no es facin el desentès.

Promocionar les sardanes no vol pas dir solament posar-hi diners, vol

dir que també se les hi ha de donar un lloc i un horari adequat. Una festa de l'escuma i uns titelles per la matinalada també s'han de fer, però no en detriment de les sardanes. Potser opino amb una mica de nostàlgia perquè fins fa pocs anys no es concebia una festa major empordanesa sense una ballada de sardanes a la plaça de la vila al caient de la tarda.

M'estic fent carregós i el tema en si ja és força ensopit, per acabar us explicaré aquell acudit (que gairebé és un tòpic) que reflecteix el caràcter

gasiu i calculador dels catalans, segons diuen. Expliquen que fa molts anys vingueren a l'Empordà dos jueus amb la intenció de quedar-s'hi per fer negoci, arribaren a un poble on estaven de festa i tocaven sardanes. Ells observaren i observaren el posat dels balladors i el moviment dels llavis d'alguns, i els cridà l'atenció els avisos de dos dosos i un tres... a l'acabament de cada tirada per fer els repartiments finals, es miraren entre ells i digueren: "Anem-nos-en d'aquí no hi tenim res a fotre, fins i tot compten quan ballen".

Perdoneu-me ja sé que això és molt gastat.

He començat aquest escrit dient, com el poeta Maragall "La sardana és la dansa més bella...". Sempronio acaba l'esmentat escrit del diari Avui així: "Déu vulgui que no haguem de dir mai: era la dansa més bella...". Depèn de tots plegats.

Bon Nadal.

J.C. RIERA

Joan Carreras i Bagué, "En Garsa"

D'una edat indefinida, aparentment més gran del que era, sempre deia que tenia la mateixa edat que en Siset i en Josep, perquè anàrem a estudiar junts, en Siset era en Narcís Pi i Riera, l'altre era jo. Ara he sabut que en Garsa havia nascut a Palafrugell el dia 26 de març de 1923 i que el nom de pila que consta al registre és sorprenentment el de Joaquim. Va venir a Begur de petit amb els seus pares. El motiu ja el portaven i la gent del poble els va conèixer per "can Garsa" i vivien al carrer de Vera.

En Joan, pobret, desbaratava molt, però era molt bo, molt respectuós i educat i al poble tothom l'estimava. Es va anar fent gran sense tenir cap feina fixa, perquè no n'era capaç, però molts begurencs li feien fer "coses" i li pagaven amb menjar, diners o tabac, perquè fumava molt. Una de les feines que més li rendia era anar a la font.

Tinc papers particulars que expliquen que a casa nostra, al carrer de Vera, va entrar per primera vegada l'aigua corrent, essent alcalde en Josep Gual, el dia 15 de maig de 1965. Doncs bé, abans de l'arribada de l'aigua hi havia moltes cases que demanaven els serveis d'en Garsa, de feina no n'hi mancava, i així anava tirant.

He fet aquest aclariment perquè vull explicar-vos un cas que em va passar amb ell que em va entristir i em va fer adonar que també tenia els seus sentiments i que sabia el que li convenia i el que el perjudicava.

A la botiga de casa necessitàvem molta aigua per al negoci de la foto-

grafia i ell era el nostre principal proveïdor.

El dia 24 de maig de 1967 vàrem tenir-hi aigua, però pocs dies abans ens varen posar el comptador i conseqüentment vàrem fer les conduccions fins a un dipòsit que ell es preocupava de tenir ple. Quan es va adonar que els treballadors posaven les canonades, les va anar seguint fins al dipòsit i sense dir res se'n va tornar cap al carrer trist i abatut. Se li havia estrocat el negoci.

Hem explicat aquesta vivència i estem segurs que molts de vosaltres també en podríeu explicar moltes més i potser seria bonic que poguéssim recollir-les i juntament amb alguna fotografia que podríem trobar fer-ne un conjunt.

En Joan va morir a l'asil d'ancians de Palafrugell el dia 6 del propassat novembre. Tots el recordarem sempre amb simpatia i estimació.

Que Déu l'hagi. Poca feina li haurà donat.

J. C. RIERA

*Prova el fred de fer-se etern,
la tenebra també ho prova,
prô al cor de la nit d'hivern
se bada la Bona Nova;
i al punt de la mitja nit
tot aucell ha refilat,
i tota l'herba ha florit,
i Jesús és nat.*

JOAN MARAGALL

Bones Festes de Nadal i un
Any 1996 en Pau i Felicitat
Ajuntament de Begur

FESTES DE NADAL

DISSABTE, 23 DE DESEMBRE

– A les 5 de la tarda, al *Casino Cultural*, animació infantil amb títols, jocs, pallassos, a càrrec de **Martini Chow** i seguidament xocolatada per a tothom!

DIVENDRES, 5 DE GENER, VIGÍLIA DE REIS

– Cercavila per rebre els Reis amb l'orquestra **Selvamar**, i arribada dels Reis Mags per l'*avinguda Onze de setembre*, seguidament pregó de Ses Majestats als infants de Begur i salutació als Reis a la *sala del cinema Casino*.

Nota: Del 18 de desembre fins al 4 de gener, els nens i les nenes de 10 anys poden passar per l'*Ajuntament de Begur* a recollir el tiquet que hauran de portar al Casino el vespre del dia 5 de gener.

EXPOSICIONS NADALENQUES

– Del 22 de desembre al 4 de gener, a excepció dels dies 25 i 31 de desembre i 1 de gener, a la Sala d'Exposicions del Centre Cultural Escoles Velles, de 6 a 8 del vespre.

IV Exposició de Pessebres Infants

Exposició de Labors

En el rebedor del centre cultural. Escoles Velles, exposició d'un pessebre gegant.

CONCURS DE PESSEBRES INFANTILS 1994-1995

Concurs obert a tots aquells infants de Begur que tinguin de 6 a 14 anys.

Les inscripcions restaran obertes fins al dia 15 de desembre a l'Oficina de Turisme.

Els dies 19, 20 i 21 de desembre, a la sala d'exposicions de les Escoles Velles, període de muntatge i creació dels pessebres de 5 a 8 del vespre.

Del 22 de desembre al 4 de gener,

exposició al públic de pessebres. Dimarts, 3 de gener, a les 6 de la tarda, veredictes i lliurament de premis:

1r premi, al pessebre més original
1r premi, al pessebre més tradicional

1r premi, al pessebre més perfeccionista

Tots els participants rebran una placa commemorativa.

I al mateix temps hi haurà el Patge Reial que recollirà totes les cartes de tots els nens i les nenes.

CURSET DE PATCHWORK

És entretingut, és divertit, és diferent. Anima't i apunta't!

Dia: dimecres

Lloc: Casino Cultural

Horari: 6 a 7 de la tarda

Preu: 3.000 ptes./mes

Inscripcions:

Rosa Vila (62 43 05)

Ana Maestre Pascual (professora), dimecres de 6 a 7 al Casino Cultural.